

שלושה שירים

היא הלכה ממך אל האופק

היא הִלְכָה מִמֶּךָ אֶל הָאֹפֶק
 וּמִמֶּנּוּ אֶל הָאֹפֶק שְׂאֲחָרַי הָאֹפֶק
 וּמִמֶּנּוּ נֶעְלְמָה בְּקוֹ הַמַּיִם הַמּוֹכִיל לְאַרְצוֹת
 הַמּוֹבִילוֹת לְאַדְמוֹת רְחוֹקוֹת
 וְנִשְׁאַרְתָּ עִם שְׂאֲרֵי־דְרָכֶיךָ
 קִטְעֵי נְתִיבִים בְּזִכְרוֹנֶךָ
 וּמִבְּקֶשׁ מְכַל עוֹבֵר וְשׁוֹב
 לְהֵבִיא אוֹתְךָ שׁוֹב אֵלַיָּהּ.

תִּרְאֶה, אֲגִיד לְךָ,

אִם אַתָּה רוֹצֵה אוֹתָהּ
 אַתָּה צָרִיךְ לְהַפְּךָ אֶת יָדְךָ לְיָדָהּ,
 לְהִצְמִיד בְּמִדְיָךְ אֶצְבֵּעַ אֶל אֶצְבֵּעַ
 וְאַחַר כֵּן לְשַׁנּוֹת אֶת מִינְךָ מִזְכָּר לְנִקְבָה
 וְאַחַר כֵּן לְהַפְּךָ אֶת לְבָבְךָ לְלִבָּהּ
 אֶת דְּמָךְ לְדָמָהּ
 אֶת רִיאוּתֶיךָ לְרִיאוּתֶיהָ
 אֶת נְשִׁימוֹתֶיךָ לְנְשִׁימוֹתֶיהָ
 אֶת פִּיךָ לְפִיהָ
 וְתִצְעַק וְתִזְעַק בְּפִיהָ אֶת שְׁמֶךָ
 אוֹלֵי בְּמִקְרָה אַתָּה תִּשְׁמַע
 וְאִז תִּרְוֵץ אֵלַיָּהּ
 תִּרְוֵץ וְתִסַּע וְתִטּוֹס
 אֶל תְּבִיט לְאַחֹר
 הוּא הָאוֹיֵב הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר שֶׁלְּךָ
 וְכִשְׁתִּגִּיעַ תִּגִּיעַ
 וְתִחַבֵּט בְּקִיר

אז תדע

שהגעט הכי קרוב שאפשר אליה.
דע לך זה כל מה שאפשר
מרחק קיר ממנה.

איך להגיד את זה

איך להגיד את זה
זה כמעט כבר פה.
האוויר מגמגם את זה
משתדל להגיע
דרך האזן לזכרון.
מה זה מתחיל פה ונגמר
עוד לפני שהוא מתחיל ונגמר.
נפילתי קרבן למלים רעבות מדי
שלא נותנות לדבור להתחיל
וכבר נושכות ונושכות את האוויר.

מי ישאר אתי עד סוף הרוח
והשפעתה הרעה עלי.
אני לא חזק במלים
כמו שהעץ הזה
לא חזק בעלים
כשהשליכת טורפת אותו.

אהבתי במקום הזה

אהבתי במקום הזה. בתחילה היתה בו שממת אהבה. אחר כך סללתי בה רחוב.
המים לא באו אלי קלים מברז. הייתי בא אליהם עד לסלע. אחר כך העמדת דלת,
אחר כך צירים, אחר כך יצא ממנה קיר ונבנה בית. העמדת עץ, סביבו הדבקתי
אוויר, רשרשתי בו רוח מניר. אחר כך אהבתי שמש שהיתה קרובה לגג. אחר כך
אהבתי את החושך מעליה. אחר כך הולכתי רגליה בפסיעות קטנות על מדרכה.
אהבתי את רגליה הלבנות, עליהן עמד גופה, עליו הנחתי ראשה, עליו שערה.
אהבתי את שערה. זו לא היתה אהבה פללית. אהבתי שערה שערה. מיתר מיתר.
מאז קולי נאגר בעקולי כלי נשיפה ושאיפה קורא בשמה מנגן על מסרק את שערה.